

Arrest

nr. 188 055 van 7 juni 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 20 maart 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 februari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 maart 2017 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 april 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 mei 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HERBOTS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 4 november 2014 en heeft zich vluchteling verklaard op 3 augustus 2015.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier op 21 december 2015 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 6 februari 2017.

1.3. Op 21 februari 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in het dorp Al Jarnouz, provincie Al Miniya, de Egyptische nationaliteit te bezitten en een christelijk kopt te zijn. Uw ouders, twee broers en een zus verblijven er nog steeds, een andere broer is in Italië (hij zou daar een asielaanvraag hebben ingediend) en u hebt nog een zus in Amerika (haar echtgenoot werkt daar). Uw vrouw is op 26 juni 2014 aan een hartaanval overleden (zie infra), uw drie kinderen verblijven momenteel bij uw moeder.

U hebt de middelbare school afgemaakt en sinds 2005 bezit u twee kippenkwekerijen.

Op 3 mei 2014, u was op uw werk bezig uw kassa te maken, kwam F.(...) S.(...) A.(...) I.(...) uw kantoor binnen, zette zich naast u, vroeg u wat u aan het doen was en deelde u mee dat u hen geld moest geven opdat ze u zouden beschermen. U had met haar broer hiertoe al veel eerder de nodige afspraken gemaakt en gaf haar dit ook zo te verstaan. U betaalde hen immers al sinds 2005 geld uit vrees dat ze anders uw kwekerij zouden vernielen. Desondanks probeerde ze u het geld afhandig te maken doch u verzette zich hiertegen waarop ze zei dat u niet bang van hen was en u hierop repliceerde enkel god te vrezen. Hierop zei ze dat ze u problemen zou bezorgen en belde haar broer, die op een afstand van een twintigtal minuten woonde. Ze begon te roepen en verscheurde zelf haar kleding waarop een aantal klanten die buiten stonden naar binnen kwamen gelopen en vroegen wat er aan de hand was en waarop ze zei dat u haar had trachten aan te randen en te bekeren tot het christendom.

Nog geen vijf minuten na het telefoontje kwamen haar broer en nog een achttal andere mannen behorend tot diens entourage ter plekke en haar broer begon op u te schieten, u raakte hierbij gewond. Gezien haar broer en diens mannen dusdanig vlug ter plekke waren oordeelde u dat dit alles opgezet spel was. Een politiepatrouille die in de buurt aan het patrouilleren was kwam op het geluid af waarop uw klanten te verstaan gaven dat u het meisje had trachten aan te randen en te bekeren. Jullie werden meegenomen naar het politiekantoor waar jullie voorgeleid werden aan een officier aan wie ieder van jullie zijn verhaal deed. De politie besloot u in voorlopige hechtenis te nemen en het meisje diende een medisch onderzoek te ondergaan om na te gaan of ze daadwerkelijk aangerand was. Bleek hieruit dat er niets was gebeurd en hun verhaal bijgevolg niet klopte. U werd door de procureur vrijgesproken. Desondanks vroeg de politie aan de familie van het meisje wat ze van u verwachtten waarop ze via de politieofficier aangaven dat u met haar diende te huwen, u had immers schande over de familie-gebracht. Hieruit lijdt u af dat men u ook tot de islam wilde bekeren, dit was volgens u ook de reden waarom het incident in uw kwekerij op poten was gezet. U gaf te kennen dat u eventueel wel geld wou betalen om zo deze zaak af te handelen, doch de boodschap was duidelijk: haar huwen of u zou worden gedood. De officier zei dat u een aantal dagen bedenktijd kreeg om 'het juiste antwoord' te geven. Heel die periode liet de officier u in het politiekantoor blijven uit angst dat u, wanneer u zich buiten zou wagen, door de familie van het meisje zou worden gedood, wel ging u naar het ziekenhuis omdat uw verwondingen verzorgd dienden te worden.

Tien dagen later, eind mei 2014, kwamen uw vader en de priester u weghalen uit het politiekantoor zeggende dat u niet naar uw dorp kon terugkeren daar gewapende mannen van de familie a.(...) I.(...) de weg in de gaten hielden. U werd naar de Maria Mina kerk in Caïro gebracht, waar precies weet u niet, en de volgende dag was geweten dat u het politiekantoor had verlaten. Leden van de familie met wie u gebrouilleerd was gingen daarop naar uw huis in uw dorp, maar uw vrouw en kinderen waren bij uw ouders, waarop ze naar daar trokken en het huis vernielden. Toen ze u er niet aantroffen gingen ze weer weg met de boodschap dat ze zouden terugkomen. Uw vader trok daarop naar de politie doch uw belagers ontkenden de feiten. Kort daarna kwamen uw belagers opnieuw naar uw huis, doorzochten het, mishandelden uw vrouw en lieten haar achter in een bloedplas. Buren verwittigden uw vader die uw vrouw naar het ziekenhuis bracht waar ze drie dagen later ten gevolge van een hartaanval stierf. Uw leven was in gevaar en u kon bijgevolg de begrafenis niet bijwonen, uw vader contacteerde zijn broer die hier in België woonachtig is en men was van oordeel dat u het land diende te verlaten. Uw oom en uw familie regelden vervolgens uw vertrek.

Op 4 november 2014 hebt u legaal, met uw eigen paspoort, het land via de luchthaven van Caïro verlaten en bent u naar België gevlogen waar u op 3 augustus 2015 asiel hebt aangevraagd. U diende zo lang te wachten omdat op het moment dat u zich bij Dienst Vreemdelingenzaken aanmeldde, uw aanvraag niet behandeld kon worden en u diende terug te komen.

Uw belagers zouden nog steeds naar uw dorp komen op zoek naar u, uw familie wordt echter nooit persoonlijk door hen aangesproken.

B. Motivering

Na het gehoor op het Commissariaat-generaal (CGVS) dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, noch een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming omdat er totaal geen geloof kan worden gehecht aan de door u beweerde asielmotieven.

Zo geeft u ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), in kader van het invullen van de Vragenlijst, aan dat het meisje louter op uw geld uit was, niet meer en niets minder, terwijl u ten overstaan van het CGVS aangeeft dat de familie van het meisje van u eiste dat u met haar zou huwen. U gewezen op deze lacune komt u niet verder dan te stellen dit wel te hebben gezegd (CGVS p.5), een antwoord dat totaal niet kan overtuigen daar hier nergens een spoor van valt terug te vinden in de geschreven weergave van uw gehoor op DVZ, dat u trouwens voor akkoord hebt ondertekend.

Verder geeft u op DVZ louter aan dat de broer van het meisje u heeft geslagen, dit terwijl u ten overstaan van het CGVS aangeeft dat hij, toen hij samen met acht andere leden uit zijn entourage naar uw kwekerij kwam, een detail dat u trouwens ook onvermeld liet op DVZ, op u heeft geschoten en u trouwens nog steeds stukken van kogels in uw lichaam hebt zitten. U op deze discrepanties gewezen, komt u niet verder dan te stellen dit wel te hebben gezegd, een antwoord dat totaal niet kan overtuigen daar hier, en zoals ook reeds in bovenstaande paragraaf diende te worden opgemerkt, nergens een spoor van valt terug te vinden in het gehoorverslag opgemaakt door DVZ (CGVS p.3, 5).

Ook de achterliggende reden voor het incident in uw kwekerij, namelijk dat men u tot de islam wenste te bekeren, u licht toe 'dat was het enige doel want in mijn dorp wonen geen moslims en als ik me bekeerde dan hadden ze een basis in het dorp', liet u onvermeld in het kader van het invullen van de Vragenlijst. U dan ook hier naar gevraagd, stelt u toen alles te hebben verteld, dat het kort en bondig was en de tolk een vrouw was die u vaak vroeg het antwoord te herhalen, u verstond haar niet altijd onmiddellijk, op het einde zou ze uw verklaringen voorgelezen hebben, gezegd hebben dat het kort was en u later alles mocht vertellen op het CGVS (CGVS p.7). Het hoeft weerom geen betoog dat gezien het hier de kern van uw relaas betreft, deze lacune ronduit ongeloofwaardig is en er geen enkele valabele reden is waarom u dit gegeven niet zou hebben aangekaart, temeer er u ook gevraagd werd of u nog iets aan uw verklaringen wenste toe te voegen, wat u echter ontkende (Vragenlijst CGVS vraag 3 punt 7).

U gevraagd alles te vertellen wat u weet over de familie van M.(...), blijft u steken in gemeenplaatsen 'ze zijn Arabieren, ze gaan vaak naar boerderijen in mijn omgeving om geld te vragen, hen te chanteren en in die regio zijn alleen ik en mijn oom christenen, voor de rest kwamen ze vaak naar onze boerderij, meer weet ik daar niet over, die mensen lopen met wapens over straat'. Even later voegt u nog toe dat M.(...) drie zussen heeft, de vader al lang overleden is en ze in het dorp Tahrir wonen. Gezien u verklaart al sinds 2005 beschermgeld aan deze familie te betalen is het niet meer dan billijk dat u in staat moet zijn meer persoonlijke en gedetailleerde informatie over deze familie te vertellen daar het toch niet meer dan normaal is dat u met uw oom en familie over hen zou hebben gesproken en u in de loop der jaren ook meer persoonlijke en gedetailleerde informatie over hen zou hebben ingewonnen al was het maar om uw verdere mogelijkheden om deze familie aan te pakken te kunnen inschatten (CGVS p.6-7).

Evenmin vertelde u ten overstaan van DVZ dat, op het moment dat uw vader en de priester u in het politiekantoor kwamen oppikken, ze u vertelden dat gewapende mannen, die deel uitmaakten van uw belagers, geposteed stonden langs de route naar uw dorp en u hierop gewezen komt u niet verder dan maar te stellen dat u enkel de hoofdlijnen kon vertellen (CGVS p.6). Gezien uit uw verklaringen duidelijk blijkt dat dit heeft meegespeeld in de beslissing niet naar uw dorp terug te keren, kan dit bezwaarlijk als niet noemenswaardig beschouwd worden

Onvermeld liet u op DVZ ook het gegeven dat uw belagers, nadat u naar het klooster was gevlucht, bij uw ouders waren langsgekomen op zoek naar u en het huis hadden vernield, een gegeven dat de nodige verbazing wekt. Ronduit ongeloofwaardig is dat u er eveneens onvermeld liet dat uw belagers uw vrouw gemarteld hadden om uw verblijfplaats te achterhalen en ze drie dagen later aan een

hartaanval in het ziekenhuis overleed. U stelt expliciet dat dit gegeven ook met uw problemen te maken heeft (CGVS p.2, 4, 6). U hierop gewezen geeft u toe dit effectief niet te hebben vermeld daar u op de vraag moest antwoorden en telkens u wilde uitweiden erop gewezen werd dat u dit tijdens een later gehoor kon vermelden (CGVS p.5). Gezien een dergelijk incident betrekking heeft op de kern van uw motieven, kan het CGVS niet anders dan concluderen dat ook deze vaststelling uw geloofwaardigheid aantast, het is immers niet meer dan logisch dat u een dergelijk incident wel degelijk zou vermelden, temeer u bij aanvang van het gehoor op het CGVS duidelijk te kennen gaf dat u de essentie van uw relaas hebt kunnen weergeven en men het overlijden van uw echtgenote, waaraan uw belagers schuldig waren, tot de essentie van uw relaas kan rekenen (CGVS p.1).

Weinig geloofwaardig is ook uw verklaring als zouden uw belagers er sinds mei 2014 tot op heden genoeg mee nemen in het dorp rondvraag naar u te doen maar uw eigen familieleden niet zouden interpellieren (CGVS p.2-3). Gezien uit uw verklaringen duidelijk blijkt dat ze het geweld niet schuwen, kan er toch van uitgegaan worden dat ze heel wat meer doortastend te werk zouden gaan moesten ze effectief uw verblijfplaats willen achterhalen. Deze gang van zaken ondermijnt dan ook nog verder uw geloofwaardigheid.

Volledigheidshalve dient nog aangestipt dat u aangeeft dat uw broer A.(...) in Italië asiel heeft aangevraagd, doch gevraagd of dit gegeven iets met uw eigen asielaanvraag te maken heeft, ontkent u (CGVS p.2). Bijgevolg wordt dit gegeven niet meegenomen in de beoordeling van uw asielaanvraag.- Gezien het geheel van bovenstaande observaties kan het CGVS niet anders dan concluderen dat er aan deze motieven zoals door u aangehaald totaal geen geloof kan worden gehecht en dient u de vluchtelingenstatus te worden geweigerd.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u uw geboorteakte neer. Dit document heeft betrekking op uw identiteit en geloof, gegevens die hier op zich niet ter discussie staan. U toont ook nog een usb-stick met daarop informatie over de algemene situatie in al Miniya en gezien u uitdrukkelijk aangeeft daar niet op te figureren werd deze stick niet door het CGVS ingehouden (CGVS p.5). Wat betreft de overlijdensakte opgemaakt in hoofde van uw echtgenote dient te worden opgemerkt dat haar overlijden op zich hier niet ter discussie staat, doch dat gezien bovenstaande observaties er geen geloof kan worden gehecht aan de door u geschilderde toedracht. Bijgevolg vermogen deze documenten niet bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen.

Het CGVS erkent dat koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt ook dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat in de zomer van 2013, kort na de afzetting van president Mursi, een golf van geweld plaatsvond tegen kerken, christelijke instellingen en symbolen. Het aantal slachtoffers bleef erg beperkt, daar de aanvallen voornamelijk gericht waren op christelijke gebouwen, dewelke doorgaans leeg waren. In de loop van 2014 werd veldmaarschalk Abdel-Fattah al-Sisi tot president verkozen en hij toonde zich vastbesloten de autoriteit van de overheid te herstellen. Hij bezwoer herhaaldelijk dat de christenen in Egypte veilig waren en zetten verschillende keren massaal troepen in om de christelijke gemeenschap op hoogdagen te beschermen. Veel kerken in Egypte worden nu permanent door militairen bewaakt. Interconfessionele incidenten zijn weliswaar niet volledig uitgebannen, maar de situatie van totale wetteloosheid die in augustus 2013 bepaalde gebieden van Opper-Egypte in haar greep hield, is verdwenen. Sinds eind 2013 doen er zich nog sporadisch sectaire incidenten voor, in het bijzonder in de gouvernementen in Opper-Egypte (in de eerste plaats in Minya en daarnaast ook in Asyut, Fayum, Beni Suef, Qena, Sohag en Luxor). Het aantal slachtoffers bij deze incidenten blijft beperkt. De autoriteiten handhaven opnieuw het monopolie van de staat op geweld en treden op in geval van sectaire confrontaties. Zowel (koptische) christenen als moslims worden daarbij gearresteerd. De overheid hanteert vaak traditionele verzoeningsmechanismes, waarbij familiehoofden, gemeenschapsleiders en religieuze autoriteiten een oplossing uitwerken, in aanwezigheid van vertegenwoordigers van de veiligheidsdiensten. Deze aanpak wordt, vooral door de koptische

gemeenschap in Minya, bekritiseerd omdat juridische vervolging vaak uitblijft, hetgeen straffeloosheid in de hand zou werken. Een terugkerend fenomeen is de ontvoering van (rijke) kopten, in de meeste gevallen voor losgeld. De overheid biedt hierop geen gepast antwoord. Hoewel de situatie voor de koptische christenen actueel zorgwekkend is, kan evenwel niet gesteld worden dat het loutere feit kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico op ernstige schade dienen in concreto te worden aangetoond en u blijft hier om bovenstaande redenen in gebreke.- Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus – Egypte Veiligheidssituatie van 10 mei 2016) blijkt dat straatprotesten er sinds het aantreden van president Sisi in mei 2014 zeldzaam zijn geworden. Ook de gewapende acties van de Moslimbroeders, die nog weinig van zich laten horen, lijken stilaan tot het verleden te behoren. Sinds het gedwongen vertrek van president Morsi in juli 2013 zijn het aantal aanslagen en de strijd tegen terreur echter fel toegenomen. Vele aanvallen worden gepleegd door de Wilayat Sinai (voormalig: Ansar Beit al-Maqdis), een groep die zich in november 2014 aangesloten heeft bij de Islamitische Staat (IS), en op dit ogenblik de belangrijkste en meest actieve radicale islamitische organisatie in de Sinai is. Andere gewapende-groeperingen die de gewapende strijd prediken, zijn veel minder present op het terrein. De meeste aanvallen van de WS vinden plaats in de noordelijke Sinai waar sedert medio 2013 een militaire confrontatie bezig is tussen jihadisten en het Egyptische leger en politie. Dit conflict duurde voort in 2015-2016, en het aantal confrontaties tussen de Egyptische veiligheidsdiensten en de jihadisten werden zelfs talrijker. Het zwaartepunt van de strijd tussen de Egyptische veiligheidstroepen en Wilayat al-Sina bevindt zich in noordoost Sinai en lijkt zich vooral te concentreren rondom drie districten, in casu Arish, Sheik Zuweid en Rafah.

De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Grootschalige aanvallen gericht tegen de Egyptische ordetroepen hebben bij de militairen en bij de politie bijzonder veel slachtoffers veroorzaakt. Hoewel het overgrote deel van de aanvallen van Wilayat al Sina gericht is tegen militaire en veiligheidsdoelwitten, valt de groepering soms ook niet-militaire doelwitten aan, zoals bijvoorbeeld pijpleidingen. De WS zou ook verantwoordelijk zijn voor het neerhalen van het Russisch passagiersvliegtuig eind oktober 2015.

Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de burgerbevolking te ontzien, zijn er ook burgerslachtoffers te betreuren.

Naast de confrontaties in de Sinai pleegt de WS af en toe aanslagen elders in Egypte, en dan vooral in Greater Cairo, waarbij soms burgerslachtoffers te betreuren vallen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In het verzoekschrift ontwikkelt verzoeker het verweer dat waar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan zijn geloofwaardigheid twijfelt omdat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken beknoptere uitleg gaf over de reden(en) dat hij Egypte ontvlucht was, daar waar hij op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een veel uitgebreidere uitleg verschaft, hiervoor een afdoende verklaring kan worden gegeven. Verzoeker voert in dit verband aan: *"1) op de vragenlijst van DVZ zou vermeld zijn dat F.(...) S.(...) A.(...) I.(...) enkel op mijn geld uit was, terwijl tijdens het CGVS-verhoor ik aangaf dat de familie van het meisje eiste dat ik met haar moest huwen.*

Mijn antwoord: Ik heb dat tijdens mijn asielaanvraag bij DVZ wel gezegd maar het werd niet vertaald door de tolk of werd niet opgeschreven. Ik verstond niet wat geschreven was op de vragenlijst

2) ik zou aan aan DVZ verteld hebben dat M.(...) , de broer van F.(...) , mij geslagen heeft, terwijl ik bij de CGVS aangaf dat de broer (samen met 8 anderen naar uw kwekerij kwam) op mij geschoten heeft en ik nog stukken kogels in mijn lichaam heb.

Mijn antwoord: Ik heb dat ook gezegd tijdens mijn eerste verhoor bij DVZ maar het werd niet vertaald door de tolk of werd niet opgeschreven. Ik verstond niet wat geschreven was op de vragenlijst

3) In mijn antwoorden op de vragen(-lijst) van DVZ zou ik niet de reden (welke ik nu aan de CGVS geeft) vermeld hebben, waarom ik met de A.(...) I.(...) familie problemen had, namelijk dat men mij wilde bekeren tot de Islam.

Mijn antwoord: Ik en de tolk verstonden mekaar niet altijd goed. De tolk sprak en verstond niet goed het Egyptisch dat ik sprak Ik maakte de opmerking dat haar vertaling m.i. te kort was en kreeg antwoord dat ik bij de CGVS alles uitgebreider kon vertellen."

Voorts wijst verzoeker erop dat er nieuwe feiten voorhanden zijn die een ernstige aanwijzing zijn dat een gegronde vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op ernstige schade in zijn hoofd kan worden weerhouden. Verzoeker betoogt dat deze feiten (en bijhorende stukken) niet eerder konden worden meegedeeld aan de commissaris-generaal nu hij de stukken slechts zeer recent in handen kreeg via zijn advocaat in Egypte.

In ondergeschikte orde vraagt verzoeker om *"het dossier terug te willen sturen naar het Commissariaat voor een heroverweging van mijn oorspronkelijke aanvraag om erkend te worden."*

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: het proces-verbaal van de politie in verband met de klacht van F.S., het verhoor door het parket in verband met de klacht van F.S. en de nieuwe oproeping voor verhoor in verband met de klacht van F.S..

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) totaal geen geloof gehecht kan worden aan de door verzoekers beweerde asielmotieven, zoals omstandig wordt toegelicht, (ii) verzoeker zelf aangeeft dat zijn asielaanvraag niet in verband staat met deze van zijn broer A. en deze derhalve verder buiten beschouwing wordt gelaten; (iii) de door verzoeker in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten niet van dien aard zijn dat zij de appreciatie van zijn asielaanvraag kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht; (iv) hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, niet kan gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming en (v) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte blijkt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.4. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Gelet op het geheel van de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen immers op goede gronden dat geen geloof kan worden

gehecht aan verzoekers bewering omtrent de problemen met F.S.A.I. en evenmin aan de gebeurtenissen welke blijkens zijn verklaringen hieruit zouden zijn voortgevloeid, *in casu* de belaging door F.S.A.I.'s broer en diens entourage ten aanzien van verzoeker zelf en ten aanzien van zijn familie.

2.4.1. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter in gebreke blijft.

Immers, waar verzoeker er ter verklaring van de in de bestreden beslissing aangehaalde omissies en tegenstrijdigheden aangaande zijn verklaringen op wijst dat hij bepaalde zaken wel heeft vermeld op de Dienst Vreemdelingenzaken, maar dat deze niet werden vertaald door de tolk of niet werden opgeschreven, slaagt hij er allerminst in te overtuigen. Blote beweringen van zijnentwege buiten beschouwing gelaten, toont verzoeker niet *in concreto* aan dat er *in casu* sprake zou zijn geweest van communicatieproblemen of misverstanden tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken die het geheel van de in de bestreden beslissing vastgestelde omissies en tegenstrijdigheden zouden kunnen verklaren, noch dat de kwaliteit of de betrouwbaarheid van de vertalingen gehypothetheerd zou zijn. De vragenlijst die werd ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken en het gehoorverslag van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevatten geen enkele indicatie of aanwijzing waaruit kan worden afgeleid dat er zich tijdens het gehoor vertaal- en/of communicatieproblemen dan wel misverstanden zouden hebben voorgedaan. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker de vragenlijst ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, nadat het verslag hem werd voorgelezen in het Arabisch, zonder voorbehoud heeft ondertekend en aldus te kennen heeft gegeven dat de inhoud ervan overeenstemt met de inlichtingen die hij heeft verstrekt en dat deze inlichtingen oprecht, volledig en correct zijn (administratief dossier, stuk 14) en dat hij bij aanvang van het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal aangeeft dat hij tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken alle essentiële elementen die ten grondslag liggen van zijn vertrek uit Egypte heeft kunnen vertellen (administratief dossier, stuk 4, p. 1). Verzoeker kreeg bij aanvang van het gehoor de kans om de eventuele gebreken in de vragenlijst aan te kaarten. Hij vermeldde in dit kader nergens dat hij verklaringen aflegde die niet in de vragenlijst werden opgenomen. Slechts nadat hij tijdens het gehoor werd geconfronteerd met de in de bestreden beslissing aangehaalde omissies, beweerde hij dat hij dit wel vermeldde in de vragenlijst doch dit niet werd genoteerd. Indien dit werkelijk het geval was, kon echter worden verwacht dat verzoeker dit bij aanvang van het gehoor reeds zou hebben rechtgezet. Er is dan ook geen reden om aan te nemen dat de vragenlijst geen correcte of volledige weergave zou zijn van het verloop van het interview, noch dat de vaststellingen van de bestreden beslissing hierin geen grondslag zouden kunnen vinden. De tolk heeft er overigens geen persoonlijk belang bij om verklaringen van verzoeker niet of niet correct weer te geven. De Raad benadrukt dat het niet ernstig is om na confrontatie met een negatieve beslissing louter hypothetische communicatieproblemen aan te voeren en op algemene wijze kritiek te uiten op het verloop van het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad wijst erop dat niets verzoeker ervan weerhield om een opmerking te formuleren indien hij zich niet akkoord kon verklaren met de manier waarop hij werd gehoord, hetgeen hij heeft nagelaten te doen. Gelet op wat voorafgaat besluit de Raad dan ook dat de door verzoeker opgeworpen vermeende problemen geenszins een verklaring kunnen vormen voor het geheel van de vaststellingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing.

Verzoeker betoogt voorts nog dat hij niet verstond wat er op de vragenlijst was geschreven. De Raad herhaalt in dit verband dat verzoekers verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken aan hem werden voorgelezen in het Arabisch en hij deze voor akkoord heeft ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen, zodat hij zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan en bezwaarlijk kan voorhouden dat hij niets begrepen heeft van de antwoorden die hierin werden opgetekend.

In zoverre verzoeker met het verweer *"Ik maakte de opmerking dat haar vertaling [van de tolk] m.i. te kort was en kreeg antwoord dat ik bij de CGVS alles uitgebreider kon vertellen."* doelt op het gegeven dat hij erg beknopt diende te antwoorden tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken, wijst de Raad erop dat de asielzoeker bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken erop gewezen wordt dat van hem wordt verwacht dat hij kort maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, de asielzoeker geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn asielmotieven te vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Ondanks het feit dat de vragenlijst aldus niet tot doel heeft een uitvoerig of

gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij alle wezenlijke elementen uit zijn asielaanvraag vermeldt (RvV, nr. 115 211 van 6 december 2013; RvV, nr. 123 325 van 29 april 2014).

2.4.2. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift de motieven ongemoeid laat waar in de bestreden beslissing nog terecht wordt uiteengezet dat totaal geen geloof gehecht kan worden aan de door hem beweerde asielmotieven, daar (1) verzoeker niet spontaan details kon vertellen over de familie van M. ondanks het feit dat hij reeds sinds 2005 beschermingsgeld aan hen betaalde, (2) verzoeker ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding maakte van het feit dat gewapende mannen geposteed stonden langs de route naar zijn dorp wanneer hij werd opgepikt op het politiekantoor, wat nochtans één van de redenen was om niet terug te keren naar zijn dorp, (3) verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken niets vertelde over het feit dat zijn belagers – na zijn vlucht – bij het huis van zijn ouders zijn langsgeslepen en het huis vernielden, (4) nog meer doet verbazen dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken evenmin enige melding maakte van het feit dat zijn vrouw gemarteld werd door zijn belagers en enkele dagen later overleed aan een hartaanval, (5) het weinig geloofwaardig is dat verzoekers belagers sinds mei 2014 genoeg zouden nemen met rondvraag in het dorp zonder zijn familieleden te interpellieren en (6) verzoeker zelf aangeeft dat zijn asielaanvraag niet in verband staat met deze van zijn broer A. en deze derhalve verder buiten beschouwing wordt gelaten. De motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die bijdragen aan het besluit dat het door verzoekster uiteengezette asielaanvraag ongeloofwaardig is, blijven aldus overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen. Deze motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, blijven aldus onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

2.4.3. Voorts merkt de Raad op dat verzoeker evenmin verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad, om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door verzoeker voorgehouden vrees voor vervolging.

Wat betreft de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde documenten, merkt de Raad op dat de stukken toegevoegd aan het verzoekschrift en door verzoeker omschreven als het proces-verbaal van de politie in verband met de klacht van F.S., het verhoor door het parket in verband met de klacht van F.S. en de nieuwe oproeping voor verhoor in verband met de klacht van F.S., niet vergezeld zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging zoals voorgeschreven door artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zodat de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud ervan. Deze stukken kunnen derhalve niet in overweging worden genomen.

2.5. De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielaanvraag. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoekende partij worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd zoals blijkt uit wat voorafgaat, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, de bewijslast rust in beginsel op de verzoekende partij die in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die zij aanhaalt en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partij kunnen een voldoende bewijs zijn van haar hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205). De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet, *quod non in casu*. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over

bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het asielerelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.6.1. Daarnaast wijst de Raad op de pertinente vaststellingen en overwegingen van de commissaris-generaal waar deze oordeelt als volgt: *“Het CGVS erkent dat koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt ook dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate-systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.”* Verzoeker maakte tijdens zijn gehoor evenwel geen gewag van dergelijke ingrijpende problemen.

2.6.2. De commissaris-generaal oordeelt voorts op goede gronden dat, hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, niet kan gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming.

Met het louter poneren dat er nieuwe feiten zijn die een ernstige aanwijzing zijn dat een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat, brengt verzoeker geen afdoende concrete informatie bij waaruit kan blijken dat er in zijn hoofdte een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming dient te worden aangenomen louter omwille van het feit dat hij tot de Koptische geloofsgemeenschap behoort. De Raad erkent dat er sinds de afzetting van president Morsi een toename is geweest van geweldplegingen waarvan Koptische christenen het slachtoffer zijn geworden en dat talrijke kerken, christelijke instellingen en symbolen werden vernietigd door radicale moslims. Het aantal slachtoffers was evenwel relatief laag vergeleken met het aantal aanvallen daar de aanvallen voornamelijk gericht waren op kerken en christelijke gebouwen, die doorgaans leeg waren, en niet zozeer tegen de christenen zelf. Uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier (COI Focus *“Egypte. Situatie van de christenen”* van 25 maart 2015 en COI Focus *“Egypte. Veiligheidssituatie (update)”* van 10 mei 2016), blijkt bovendien dat sinds oktober 2013 het aantal gewelddadigheden waarbij de Koptische gemeenschap in Egypte geïmpliceerd werd, duidelijk is afgenomen. In de loop van 2014 werd veldmaarschalk Abdel-Fattah al-Sisi tot president verkozen en hij toonde zich vastbesloten de autoriteit van de overheid te herstellen. De Moslimbroeders werden buiten de wet gesteld en een nieuwe grondwet werd aangenomen. Deze constitutie, in overleg met de Koptische kerk opgesteld, kon de goedkeuring van de meeste christenen wegdragen. Al-Sisi bezwoer herhaaldelijk dat de christenen in Egypte veilig waren en zette verschillende keren massaal troepen in om de christelijke gemeenschap op hoogdagen te beschermen. Veel kerken in Egypte worden nu permanent door militairen bewaakt. Interconfessionele incidenten zijn weliswaar niet volledig uitgebannen, maar de situatie van totale wetteloosheid die in augustus 2013 bepaalde gebieden van Opper-Egypte in haar greep hield, is verdwenen. Sinds eind 2013 doen er zich nog sporadisch sectaire incidenten voor, in het bijzonder in de gouvernementen in Opper-Egypte (in de eerste plaats in Minya en daarnaast ook in Asyut, Fayum, Beni Suef, Qena, Sohag en Luxor), een arm en ruraal gebied waar de moeilijke levensomstandigheden snel aanleiding geven tot sectaire conflicten en waar het begrip eer bijzonder belangrijk is voor zowel moslims als Kopten. Het aantal slachtoffers bij deze incidenten blijft beperkt. De autoriteiten handhaven opnieuw het monopolie van de staat op geweld en treden altijd op in geval van sectaire confrontaties. Zowel (Koptische) christenen als moslims worden daarbij gearresteerd. De overheid hanteert vaak traditionele verzoeningsmechanismes, waarbij familiehoofden, gemeenschapsleiders en religieuze autoriteiten een oplossing uitwerken, in aanwezigheid van vertegenwoordigers van de veiligheidsdiensten. Deze aanpak wordt, vooral door de Koptische gemeenschap in Minya, bekritiseerd omdat juridische vervolging vaak uitblijft, hetgeen straffeloosheid in de hand zou werken. Een terugkerend fenomeen is de ontvoering van (rijke) Kopten door criminele bendes die hoge losgeldten eisen, een problematiek die zich voordoet in geheel Egypte, maar vooral in Minya. De overheid biedt hierop geen gepast antwoord. Er dient te worden aangestipt dat een en ander niet noodzakelijk kan

gecatalogeerd worden als sectair geweld vermits in vrijwel alle gevallen losgeld wordt geëist. Wel moet worden vastgesteld dat vrijwel altijd christenen het slachtoffer zijn, mogelijk omdat zij niet tribaal georganiseerd zijn. Ongetwijfeld hebben ook de spanningen omtrent de afzetting van president Morsi terzake een negatieve invloed uitgeoefend. Ten slotte blijkt uit genoemde informatie dat de christelijke gemeenschappen uit noord-Sinaï (Rafah, Sheikh Zuweid, Arish) in 2014 massaal op de vlucht zijn geslagen voor bedreigingen door de terroristische organisatie Ansar Beit al-Maqdis en zich doorgaans elders in Egypte hebben gevestigd.

Gelet op het geheel van de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan, is hij aldus van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de situatie van de Koptische christenen in Egypte heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat, hoewel de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, niet kan gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico op ernstige schade dienen *in concreto*, aan de hand van op verzoekers persoonlijke situatie betrokken feiten, te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke, zoals correct wordt vastgesteld in de bestreden beslissing en zoals blijkt uit wat voorafgaat.

2.7. Voorts oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier (COI Focus "*Egypte. Veiligheidssituatie (update)*" van 10 mei 2016), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad er vooreerst op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest van 30 januari 2014 heeft bepaald dat de uitdrukking "*binnenlands gewapend conflict*" betrekking heeft op een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het Hof bracht ook in herinnering dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming als de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen (HvJ 30 januari 2014, C 285/12, Diakité / commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen).

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt derhalve slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging.

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Uit deze informatie blijkt dat straatprotesten sinds het aantreden van president Sisi in mei 2014 zeldzaam zijn geworden. Ook de gewapende acties van de Moslimbroeders, die nog weinig van zich laten horen, lijken stilaan tot het verleden te behoren. Sinds het gedwongen vertrek van president Morsi in juli 2013 zijn het aantal aanslagen en de strijd tegen terreur echter fel toegenomen. Vele aanvallen worden gepleegd door de Wilayat Sinaï (voormalig: Ansar Beit al-Maqdis), een groep die zich in november 2014 aangesloten heeft bij de Islamitische Staat (IS), en op dit ogenblik de belangrijkste en meest actieve radicale islamitische organisatie in de Sinaï is. Andere gewapende groeperingen die de gewapende strijd prediken, zijn veel minder present op het terrein. De meeste aanvallen van de Wilayat Sinaï vinden plaats in de noordelijke Sinaï waar sedert medio 2013 een militaire confrontatie bezig is tussen jihadististen en het Egyptische leger en politie. Dit conflict duurde voort in 2015-2016, en het aantal confrontaties tussen de Egyptische veiligheidsdiensten en de jihadististen werden zelfs talrijker. Het zwaartepunt van de strijd tussen de Egyptische veiligheidstroepen en Wilayat al-Sina bevindt zich in noordoost Sinaï en lijkt zich vooral te concentreren rondom drie districten, *in casu* Arish, Sheikh Zuweid en Rafah. De Wilayat Sinaï maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van brembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de

militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Grootschalige aanvallen gericht tegen de Egyptische ordetroepen hebben bij de militairen en bij de politie bijzonder veel slachtoffers veroorzaakt. Hoewel het overgrote deel van de aanvallen van Wilayat al Sina gericht is tegen militaire en veiligheidsdoelwitten, valt de groepering soms ook niet-militaire doelwitten aan, zoals bijvoorbeeld pijpleidingen. De Wilayat Sinaï zou ook verantwoordelijk zijn voor het neerhalen van het Russisch passagiersvliegtuig eind oktober 2015. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de burgerbevolking te ontsien, zijn er ook burgerslachtoffers te betreuren. Naast de confrontaties in de Sinaï pleegt de Wilayat Sinaï af en toe aanslagen elders in Egypte, en dan vooral in Greater Cairo, waarbij soms burgerslachtoffers te betreuren vallen.

Gelet op de informatie gevoegd aan het administratief dossier, is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Egypte subsidiaire bescherming toe te kennen. Daar verzoeker geen concrete elementen aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van de veiligheidssituatie in Egypte gemaakt door de commissaris-generaal, wordt diens analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.8. In acht genomen wat vooraf gaat, is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.9. Waar verzoeker vraagt om, in uiterst ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te verwijzen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor bijkomend onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juni tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS